

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 568

гр. Стара Загора, 28.04.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Въззивно частно гражданско дело № 20265500500316 по описа за 2026 година

Производството по делото е образувано по въззивна частна жалба на „М.“ АД срещу заповед за изпълнение на парично задължение № 234 от 30.03.2026 г., постановена по ч.гр.д. № 921/2026 г. по описа на РС Стара Загора в частта за разноските.

В частната жалба се излагат възражения, че адвокатско възнаграждение не е дължимо и евентуално – че същото е прекомерно с оглед претенцията и реално извършената юридическа дейност. Твърди, че в заповедното производство съдът имал възможност и служебно да намалява претендираното адвокатско възнаграждение при издаването на заповедта, като съобрази размера на вземането, като може да го определи и под минималните размери, посочени в Наредба № 1/2004 г. Позовава се на Регламент (ЕО) № 861/2007 г. на Европейския парламент и на Съвета за създаване на европейска процедура за иски с малък материален интерес, според който съдът или правораздавателният орган не присъжда разноските на спечелилата страна, когато те ненужно са направени или несъразмерни на иска. Такъв бил настоящия случай. Позовава се и на чл.36, ал.2 ЗАДв, според който адвокатското възнаграждение трябва да е в справедлив и обоснован размер.

На второ място, частният жалбоподател счита, че не е дал повод за инициране на съдебно производство, като преди да получи заповедта за изпълнение не били търсени от заявителя, не били информирани, че той има финансови претенции. Не било водено производство, което да установи недействителността на договора или на отделни негови клаузи, поради което едва с получаването на заповедта узнали, че заявителят претендира възстановяване на суми.

На трето място, спрямо тях не били предприемани каквито и да е било действия за доброволно уреждане на отношенията, поради което не можело да се приеме, че е в забава или е отказал изпълнение.

Евентуално частният жалбоподател счита, че адвокатското възнаграждение е прекомерно с оглед на същността на заповедното производство. Претендираните разноски били за дейност, която по същество не представлявала юридическа и за осъществяването ѝ не се изисквали познания, а елементарна грамотност. Липсвала фактическа и правна сложност. Размерът на присъдената главница бил по-малък 4 пъти от адвокатското възнаграждение. Иска се съдът да постанови определение, с което да отмени заповедта за изпълнение в частта за разноските, а ако прецени, че възнаграждението е дължимо, да го редуцира до разумен и справедлив размер.

С отговора на частната жалба ответникът Н. Ю. И. чрез процесуалния си представител адв. Р. я оспорва като неоснователна. Излагат съображения.

Въззивният съд, като обсъди направените в частната жалба оплаквания, намери за установено следното:

Ч. гр.д.№ 921/2026 г. по описа на Районен съд – Стара Загора е образувано по заявление от Н. Ю. И. чрез адв. Р. за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение срещу „М.“ АД за сумите от 67,51 евро за главница ведно със законната лихва считано от 30.03.2026 г. до окончателното ѝ изплащане и 10,86 евро за държавна такса. Първоинстанционният съд е издал заповед за изпълнение № 234 от 30.03.2026 г., като е присъдил и 245,42 евро за възнаграждение за един адвокат.

Частната жалба е неоснователна.

В заповедното производство заявителят Н. Ю. И. е бил представляван от процесуален представител – адвокат Р. Р. при условията на чл.38, ал.1, т.2 ЗАДв. При наличие на отговорност на насрещната страна за разноски съгласно правилата на чл. 78 ГПК, за да се присъди адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАДв пред съответната инстанция, е достатъчно по делото да се установи наличието на изявления за оказване на безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1-3 на чл. 38, ал. 1 ЗАДв. Правото на адвоката да получи възнаграждение за своя труд е изрично прогласено в нормата на чл. 36, ал. 1 ЗАДв и той не може да бъде лишен от него, щом са налице предпоставките по чл. 38, ал. 2 ЗАДв за присъждането му.

Съгласно чл.81 ГПК във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноски. Видно е, че законът не прави разлика между отделните производства, поради което и в заповедното производство при издаването на заповедта за изпълнение, която е актът, приключващ делото, съдът се произнася по искането за разноски. Не е вярно твърдението, изложено в частната жалба, че в заповедното производство съдът има възможност и служебно да намалява претендираното адвокатско възнаграждение при издаване на заповедта за изпълнение. Такова право не е разписано в закона и не може да се изведе от нито една правна норма, уреждаща отговорността за разноските. От друга страна, в нормата на чл.78, ал.5 ГПК изрично е посочено, че съдът може да присъди по-нисък размер на разноските за адвокатско възнаграждение, ако е налице прекомерност, но по

искане на насрещната страна. С оглед на спецификата на заповедното производство такова искане може да бъде предявено едва в с частна жалба срещу заповедта за изпълнение.

Неоснователно частният жалбоподател се позовава на чл.16 от Регламент (ЕО) № 861/2007 г. на Европейския парламент и на Съвета за създаване на европейска процедура за иски с малък материален интерес, тъй като той създава европейска процедура за иски с малък материален интерес (наричана по-долу „европейска процедура за иски с малък материален интерес“), предназначена да опрости и ускори съдебните производства по иски с малък материален интерес по презгранични дела и да намали разноските. „Презгранично дело“ по смисъла на легалното определение в чл. 3 от регламента, е дело, в което поне една от страните е с местоживееене или обичайно пребиваване в държава-членка, различна от държавата-членка на сезирания съд или правораздавателен орган. Видно е, че този регламент е неприложим в настоящия случай.

Неоснователно частният жалбоподател се позовава на разпоредбата на чл.78, ал.2 ГПК, като твърди, че не е дал повод за инициране на съдебно производство. Претенцията на заявителя се основава на твърдение за наличие на нищожен договор за кредит, по който частният жалбоподател е страна. За заявителя няма задължение да спазва определен ред, по който да предявява претенцията си за връщане на сумите, платени от него без основание, т.е. той не е задължен първо да сезира съконтрагента си с искане за връщане на сумите. Не е задължен и да провежда нарочно производство за обявяване на договора за недействителен, тъй като това може да стори и с възражение в производството за връщане на платеното без основание. От друга страна, самото твърдение в частната жалба за такова задължение заявителят да провежда първо производство за прогласяване на нищожността на договора, което да обоснове възстановяване на съответните суми, говори за оспорване на претенцията му. Затова не може да се приеме, че ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и е признал иска по смисъл на разпоредбата на чл.78, ал.2 ГПК. Следва да се има предвид и това, че, когато сезирането на съда е условие за упражняването на субективни права на ищеца, признанието на иска не е достатъчно, за да се освободи ответника от отговорност за разноските. Възражението за нищожност на договор може да се направи тогава, когато титулярът на вземането иска да получи изпълнение, което е спорно, поради което не може да се приеме, че може да се направи само и единствено извънсъдебно.

С оглед решение на СЕС от 25.01.2024 г., постановено по дело С-438/22 г., при определяне размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и при приложение на разпоредбата на чл. 38 ЗАдв, съдът не е обвързан от посочените в Наредба № 1/09.07.2004 г. минимални размери на адвокатските възнаграждения. Възнаграждението на адвоката следва да бъде определено при съобразяване фактическата и правна сложност на делото, както и

съобразно действително извършената работа. Процесният правен спор пред Районен съд – Стара Загора е с ниска фактическа и правна сложност поради спецификата си. Размерът на претенцията също е нисък. В тази връзка обаче не може да се приеме, че извършената от адв. Р. работа се изчерпва с изготвяне и подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение, което било бланково, тъй като изготвянето му е било предшествано от запознаване на договора и провеждане на консултация със заявителя относно действията, които следва да се предприемат при подаването на заявлението и след издаване на заповедта, за което само елементарна грамотност не е достатъчна. Следва да се има предвид, че адвокатският труд е високо квалифициран и възнаграждението за него трябва да бъде справедливо и достойно.

С оглед на горното, присъденото от районния съд адвокатско възнаграждение в размер на 245,42 евро в полза на адв. Р. се явява разумно и пропорционално, съобразено с вида, количеството и качеството на адвокатската работа. Не е налице основание за изменение на заповедта за изпълнение в частта ѝ за разноските.

По изложените мотиви съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА заповед за изпълнение на парично задължение № 234 от 30.03.2026 г., издадена по ч.гр.д. № 921/2026 г. по описа на Районен съд – Стара Загора, в частта за разноските за адвокатско възнаграждение.

Определението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____